

Helen

– TülayMaviYıldırım · 01 Haziran 2024



HELEN

Her bebek gibiydi; ağlıyor, gülüyor
Bülbüllerin ve serçelerin sesiyle uyuyordu
İlkbahar, meyveler ve güllerle bir yaz
Kırmızı ve altın renklerini alıp giden son' bahar
Hediyeleriyle gelen coşkulu mevsimler
Mutlu, canlı bir çocuğa şahitlik ettiler
Ayaklarına serilen tüm heyecanlar
Eşsiz güzellikler ve büyülu kokular çabucak geçti..
Şubatta hastalandı, doktor çare yok dese de
Ateş bir sabah vücudunu terketti
Ailesi bu sürprizle sevince boğulurken
Artık o sağır ve kör bir kızdı
Çalılardan taş duvarlara
Parmaklarının ucunu sürerek
Evlerini ve çiçekleri anlamaya çalışırken
Ailesi ona dünyayı keşfetme fırsatı verdi
Çocukken zihnine tutunup kalmış

Tek anahtar "su" sözcüğünü
Pompayı açıp ıslanmış ellerine yazan
Bayan Sullivan'dan başkası değildi
Engelsizlerden fazla görüyor duyuyordu
Onunla konuşunca içindeki kulağa
Aklının inci gibi parlayan gözlerine
Size verdiği karşılıklara imrenirdiniz
Dinlerken yüzündeki anlamışlık
Seslerle Bayan Sullivan'ın kulağına
Oradan da onun ellerine ve
Onaylayan gülümsemesine sevgiyle ilişirdi
Bisiklet ve kano binip, beş dil öğrenen
Santraç zekasını azmin üzerine çıkartıp
Yüksek öğrenimini tamamlayan örnek insana
Engelli demek tarihin en büyük gafleti olurdu
Bizim düşlerimizi gerçekleştirmeye
Ne tür mazeretimiz ve engelimiz var?
Dünyada birçok kişiye ilham kaynağı olan kadın
"Yaşama sarılmak için ne bekliyorsunuz?" diyor

Mavi Yıldırım